

valt en dat men voor zijn evenwichtige wit-en-zwart tafereelen uit de Bijbelsche geschiedenis, voor de gebeeldhouwde portretkoppen, voor zijn groote, direct in de steen gehouwen, naaktfiguren, voor zijn in hout gesneden kleinere plastieken staat als voor dingen, die „af”, voltooid zijn (de extra vòl-tooïing van de gepolychromeerde meisjeskopjes met kleur kon mij echter niet bekoren). — Men voelt onder deze voortreffelijkheid hier en daar iets van de driften, de worstelingen-om-karakter die den huidige tijd kenmerken —, maar die spoedig, ál te spoedig, werden onderdrukt, te gauw werden verwerkt met een aesthetischen ijver die, juist omdat zij misschien in een begin-periode te zeer geminacht werd, — later als.... afgod werd opgericht....

Zóo gezien, — en ik kan 't moeilijk anders zien (men bedenke: la critique est un monsieur!) — is het werk van O. Wenckebach ongetwijfeld het interessantst, — dat van den ouderen naamgenoot ongetwijfeld 't eerlijkst....

Ontroering brengen zij mij geen van tweeën.

v. d. T.

